

Claire Contreras

Caleidoscopul inimilor

Traducere din engleză de George Russo

3
TREI

Prolog

Capitolul unu

Se spune că metoda cea mai bună pentru a merge mai departe este să te detașezi de trecut. Ca și cum detașarea este partea ușoară. Ca și cum să încerci să estompezi sau să ștergi trei ani de amintiri bune și rele este ceva ce poți face într-o singură zi. Eu știu că nu e așa, pentru că în două săptămâni se va împlini un an, iar amintirea lui este la fel de puternică, de parcă ar fi încă aici. Sandalele lui cu San Francisco Giants sunt încă în fața chiuvetei, exact unde le-a lăsat. Mirosul său încă persistă pe unele dintre cămășile lui, cele pe care încă nu am apucat să le port la culcare. Prezența i se simte puternic, chiar și în absența lui. În timp ce mă plimb prin casă, asigurându-mă că tot ce a rămas de la el nu este la vedere, știu că, pentru mine, acesta este un pas uriaș în procesul de detașare.

Sunt în bucătărie, lipesc cu scotch ultimele cutii, când aud zăngănit de chei, urmat de sunet de tocuri pe podeaua de lemn masiv. Încă un sunet de care îmi va fi dor, sunt sigură, odată ce voi părăsi acest loc.

— Estelle? strigă cu voce delicată și melodiosă.

— În bucătărie.

Îmi șterg mâinile de blugi și mă îndrept către ea.

— Hei, ai făcut multă treabă azi-noapte, spune, zâmbind trist, cu ochii strălucindu-i, în timp ce se uită de jur împrejur la locul aproape gol. Are același păr creț și vâlvoi și ochi expresivi de culoarea caramelului pe care îi avea și fiul ei. Întâlnirea cu ea face ca sufletul să mă doară din nou.

Ridic din umeri și îmi mușc interiorul obrazului ca să nu plâng. Orice ca să nu plâng din nou din cauza asta, mai ales că n-am mai făcut-o de mult. Când Felicia mă trage în brațele ei, expir ușor și încerc să nu mă pierd cu firea de tot. Încerc să fiu puternică pentru ea și Phillip. Wyatt a fost singurul lor copil și, pe cât de grea este pierderea lui pentru mine, pot doar să-mi imaginez cât de goi pe dinăuntru trebuie să se simtă ei. De obicei, nu plângem când ne întâlnim, nici măcar când trece pe aici, dar vânzarea acestei locuințe reprezintă mai mult decât a ne lua rămas-bun de la o casă. Înseamnă să lăsăm în urmă diminețile de Crăciun și cinele de Ziua Recunoștinței. Înseamnă să spunem „Wyatt, te iubim, dar viața merge înainte”. Și chiar merge, ceea ce este unul dintre motivele pentru care mă simt vinovată. Viața continuă, dar de ce trebuie să continue fără el?

— O să fie bine, îi spun, ștergându-mi obrazii umezi în timp ce mă îndepărtez din brațele ei.

— O să fie. O să fie. Wyatt nu ar vrea să ne prăbușim din cauza unei case.

— Nu, cu siguranță ne-ar considera fraiere pentru că jelim o structură, spun, râzând ușor. Dacă ar fi fost după Wyatt, lumea ar locui în corturi și s-ar spăla cu apă de ploaie.

— Da, și ar fi tăiat și gazul, pentru că oricum nu gătești, ci comandați mereu de mâncare, adaugă ea.

Dăm din cap și noi lacrimi ni se formează în timp ce râsul pierde și liniștea se așterne în jurul nostru.

— Ești sigură că nu vrei să stai cu Phillip și cu mine? mă întrebă, în timp ce mergem din cameră în cameră, asigurându-ne că nu am uitat ceva. De mâine, agentul imobiliar o să înceapă să prezinte casa și trebuie să arate perfect pentru potențialii cumpărători.

— Nu. Victor s-ar simți foarte ofensat dacă nu i-aș accepta oferta. Probabil ar aduce vorba despre faptul că nu am vrut să merg la același colegiu cu el, că nu-mi place aceeași echipă de fotbal și că nu mi-am plătit datoria și nu i-am spălat rufe pentru un an atunci când eram la liceu. Cred că de-aia e atât de nerăbdător să mă mut cu el, de fapt.

Umerii Feliciei se zguduie de răs.

— Bine, atunci salută-l din partea mea și invită-l la cină cu noi duminică. Ne-ar plăcea să ne viziteze.

— Sigur, răspund, zâmbetul dispărându-mi când observ sandalele de pe jos.

— Vrei să le iau eu sau vrei să le păstrezi?

— Eu... Fac o pauză pentru a respira, tremurând. Poți să le iei tu?

Nu cred că pot suporta să mă uit la ele în fiecare zi într-o locuință nouă. Deja îi păstrez toate tricourile și oricum nu-mi vin sandalele lui, sunt cu vreo cinci numere mai mari, dar sunt preferatele lui. Erau. *Erau* preferatele lui. Asta e ceva la care psihologul m-a pus să lucrez: să vorbesc despre Wyatt la trecut. Uneori nu-mi vine să o zic, dar am făcut progrese. O perioadă am trăit într-o falsă realitate, în care Wyatt era plecat într-o călătorie de afaceri sau ceva de genul ăsta. Îi păcea foarte mult să călătorească singur și să lase diferitele culturi să-i influențeze

picturile. După o lună am început să accept că nu se mai întoarce. După trei, la cererea psihologului, am început să-i pun lucrurile în cutii, ca să nu-mi mai reamintească în mod constant.

Înlăturarea lor nu a ajutat prea mult. Casa îmi amintea de el și nici studioul nostru nu putea fi împachetat. Era ceva cu care trebuia să învăț să trăiesc... viața fără el. După șase luni am putut să intru și să ies din ambele locuri fără ca inima să mi se strângă în piept de fiecare dată. Iar acum, un an mai târziu, cred că sunt gata să merg mai departe. Dacă moartea subită a lui Wyatt m-a învățat ceva, a fost faptul că viața este scurtă și trebuie trăită la maximum. Este ceva ce înțeleg, dar totuși, în unele zile, trebuie să fac eforturi ca să pun asta în aplicare.

— Scumpo, tot ce a lăsat în urmă este al tău, știi asta, spune Felicia.

Nici nu-mi dau seama că încă plâng până nu simt pe buze gustul sărat al lacrimilor. Încerc să-i mulțumesc, dar vorbele îmi rămân blocate în gât, sub bolovanul care s-a instalat acolo.

După o ultimă privire împrejur, ne îmbrățișăm și îi promit că ne vom vedea duminică. În timp ce merg spre mașină, mă uit peste umăr, lăsându-mi inima să se strângă pentru ultima dată, înainte să mă urc în mașină și să plec. Amintirile... tihna... trecutul... toate devin o imagine îndepărtată în oglinda retrovizoare în timp ce mă îndrept spre casa fratelui meu. Îmi verific în minte o listă de lucruri de făcut, când soneria unui telefon îmi întrerupe gândurile.

— Hei, cum a mers? întreabă Mia în loc de salut.

— A fost OK. Un pic trist, dar nu îngrozitor.

— Îmi pare rău că nu am putut fi acolo. A venit Felicia să ia câte ceva din lucrurile lui? Cum se mai simte?

— Se simte bine. Arată bine.

— Mai ieșim mâine-seară? întreabă Mia încet, parcă tatonând.

— Dacă rămânem într-un singur bar, merg. Nu am chef de mers din bar în bar și de rutina de studenți care îți place ție.

Mia nu s-a descotorosit de partea ei sălbatică de când am absolvit și ne-am început viețile de „oameni maturi“. Oricât mi-ar plăcea să-mi petrec timpul cu ea, nu pot să-mi umplu ficatul cu cantități enorme de apă, după ce l-am înecat în alcool cu o noapte înainte, săptămânal, cum face ea.

— OK, nu batem barurile. Oricum am o întâlnire la un brunch sâmbătă dimineață și nu pot să arăt ca dracu', deci o s-o luăm ușor.

— O întâlnire? întreb, încruntându-mă, în timp ce intru în parcare a fratelui meu.

— Întâlnire pe neve. Îl cheamă Todd. Este custode la muzeul Pelican. Maria pare să creadă că ne-am potrivit perfect, spune ea, rostogolind exagerat r-urile ca să o imite pe prietena ei scriitoare din Italia.

— Hm... nu cred că am auzit de vreun Todd, îi spun.

Eu și Mia ne cunoaștem de când mă știu. Mamele noastre au fost cele mai bune prietene din copilărie și, când au crescut, s-au măritat cu bărbați care erau, la rândul lor, cei mai buni prieteni. Spre dezamăgirea mamelor noastre, ne-am dat seama devreme că istoria nu se va repeta în cazul nostru, atunci când Mia se tot combina cu băieții răi, în timp ce eu preferam tipii tăcuți.

LIBRIS

Capitolul șase

Obişnuiam să fiu fata aceea optimistă în orice privință, dar apoi viața mi-a dat o palmă și m-a forțat să fiu realistă. Nu sunt cinică sau ceva de genul, dar am trecut prin destule încât să nu văd viața prin niște lentile roz. Ziua a început destul de normal – mama a sunat ca să încerce să mă cupleze cu tipul ăsta, Derek. Încearcă să mă cupleze cu el de când aveam vreo șase ani. De data asta am acceptat. Chiotele de veselie care răzbat prin telefon sunt cel puțin intense. E ca și cum și-ar fi invocat hiena interioară. Îmi amintesc că totul a mers spre rău din momentul acela.

Galeria era imaculată când am ajuns acolo, exact cum îmi place. Acum arată ca și cum zece grupuri de copii mici au răvășit-o. Totul a început când Finlay, un băiat de treisprezece ani, a invitat-o pe Veronica la o întâlnire. Se pare că prietenul cel mai bun al lui Finlay, Brett, voia și el să o invite în oraș, așa că, atunci când a auzit conversația și a auzit că ea a acceptat, și-a ieșit din fire. IEȘIT. DIN. FIRE. În studioul meu! A aruncat cu pensula în Finlay, stropi din albastrul cu care picta un ocean au sărit peste tot și asta a declanșat o bătaie cu vopsea din cauza căreia le-am sunat părinții să vină să îi ia.

Așa că iată-mă, cu o oră mai târziu decât aș fi vrut să mă află încă aici, curățând vopsea de pe toate suprafețele din cameră. Singura salvare este că e un spațiu închis, separat de obiectele de artă de afară, pentru că, dacă ar fi ajuns mizeria asta pe una dintre piesele artiștilor locali sau, mai rău, ale lui Wyatt, aș fi murit. Mă trântesc în fund când obosesc să mă tot aplec și mai arunc o privire împrejur. Pânzele pe care lucrau sunt încă pe șevaletele destinate lor și îmi acord un moment ca să mă uit la cea la care lucra Fin. E o zi mohorâtă în lumea lui. Cerul gri face ca apa de sub el să lovească furios stâncile. Tușele de albastru-închis ale oceanului aproape mă fac să simt că pot auzi valurile și decid că vreau să-l văd pe cel adevărat. Studioul meu nu este departe de plajă și nu mă bucur de ocean atât de des pe cât aș putea. Strâng într-o cutie tot ce îmi trebuie pentru întâlnirea de la spital și o pun deoparte, lângă ușă. În timp ce încui, văd stropii de pe mână, de la bătaia cu vopsea. Ai naibii copii.

Temperatura scade de obicei în preajma apusului și, ca după ceas, când soarele începe să apună simt o briză rece lovindu-mă. Îmi închei geaca subțire în timp ce mă îndrept încet către apă.

Mă opresc la semaforul care se află la distanță de un cvartal și ascult valurile, deja simțindu-mă ușurată. Pe lângă celelalte galerii din zonă, oceanul a fost un atu uriaș pentru noi când am cumpărat studioul. Dacă închid ochii și mă concentrez destul de tare, pot să-l văd pe Wyatt alergând spre plajă, cu placa de surf la subraț și costumul de neopren aproape căzând de pe el. Amintirea aceasta mă face să zâmbesc, chiar dacă inima mi se strânge în piept. Când m-am întors prima dată la studio, acela a fost primul meu gând. Nu galeria, nu tabloul la

care lucra și pe care îl am dosit în camera din spate, nu micul dejun luat zilnic împreună sau felul în care zâmbea când intram într-o încăpere, ci amintirea felului în care alerga spre apă.

Surfingul este, probabil, singurul lucru pe care îl avea în comun cu fratele meu. Când m-am combinat cu Wyatt, mama a glumit spunând că dinadins am adus acasă cel mai artist bărbat pe care l-am putut găsi. Nu contează că avea foarte mare succes, era mai în vârstă și a făcut efortul să poarte costum când a venit prima dată la ei acasă să-i cunoască. Mama l-a văzut dincolo de toate astea. Nu într-un mod rău. A ajuns să-l accepte pe Wyatt, la fel ca și tata. Vic nu l-a acceptat cu adevărat niciodată, dar nici nu a zis ceva. Cred că toți l-au văzut ca pe o prelungire a mea. Oricum eram deja un fel de intrus în lumea lor. Detestam să merg la petrecerile și galele pompoase la care părinții mei mergeau anual. Tata este ortodontist, iar mama profesoară de engleză, deci toată lumea a presupus că noi le vom călca pe urme. Ei bine, Vic a devenit avocat, iar eu pictoriță. Totuși, mă sprijină. Le plac lucrările mele și mă încurajează, așa că, deși știu că sunt oaia neagră în unele privințe, niciodată nu mă fac să mă simt astfel.

Când ajung la nisip, trag adânc aer în piept și închid ochii, savurând momentul. *Fiecare secundă contează. Trăiește momentul. Asta e viața. Asta contează.* Este o idee simplă, dar este atât de ușor să o uiți. Oceanul este acolo, totuși, ca un memento permanent. Valurile mari care se ciocnesc de stânci sunt la fel de purificatoare pe cât sunt de periculoase. Mă așez pe nisip și-i privesc pe surferi, tineri și bătrâni, și mă las scaldată în sunete. În loc să-mi înec tristețea adunată pe dinăuntru, parcă mă taie pe

Jumătate. Comemorarea morții lui Wyatt a fost acum câteva zile. A venit și a trecut fără să fie prea mult pomenită, în afară de mine și de părinții lui, care am vorbit la telefon pentru a verifica dacă suntem în regulă.

Acum un pic mai mult de un an mă aflu pe această plajă din cu totul alt motiv. Am văzut ambulanțe înaintând prin nisip și le-am urmat pentru că m-a învins curiozitatea. Doamne! Ce-aș fi făcut dacă nu le-aș fi urmat? Cum aș fi aflat? Eram încruntată în timp ce mă apropiam de apă, amintindu-mi micul grup de persoane, majoritatea surferi, care îi priveau pe paramedici resuscitând pe cineva. Era ca și cum aș fi avut o experiență extracorporală în timp ce ajungeam lângă ei. Simțeam că ceva mă atrage către haos, dar știam instinctiv că nu aș fi vrut să văd ce se întâmpla odată ajunsă, așa că mergeam încet.

L-am văzut o secundă pe omul întins pe jos și m-am gândit: „Dumnezeule, seamănă cu... dar...“, apoi m-am uitat panicată în jos, la telefon. M-am uitat în toate direcțiile, spre galerie, spre plajă și spre ghereta colorată, din lemn, unde se vindeau băuturi, în tot acest timp inima bătându-mi puternic în piept.

Picioarele m-au condus înainte, mai aproape de paramedici... mai aproape de cadavru. Apoi l-am văzut. L-am văzut cu adevărat. Părul lung și blond îi era împrăștiat pe nisip, ochii căprui îi erau închiși, iar costumul de neopren îi era tras în jos, dezvăluind un trup firav. Privirea a început să mi se înțețoseze și ziduri care nu existau au început să se strângă în jurul meu. Am simțit că încep să pălesc. Ca și cum aș fi fost acolo, dar nu chiar, pentru că nu ar fi trebuit să văd ceea ce credeam că văd. Genunchii începuseră să mi se îndoiească când, în sfârșit, am ajuns